

Entrevista Joan Esculies

Escriptor. Set relats breus configuren *Contes bàrbars*, una radiografia d'alguns dels principals mals de la societat occidental, des del tractament que es dona a la immigració fins a la insatisfacció i el consumisme. Després de guanyar el Premi Mercè Rodoreda amb *Tràilers*, Esculies presenta ara una obra que no deixa indiferent, de la mà del segell barceloní Edicions de 1984, del manresà Josep Cots. Set fuetades al cor de la civilització que provoquen en l'ànim del lector la voluntat de reflexionar sobre unes quantes actituds i comportaments de l'anomenat primer món.

«No em cal escriure contes de sang i fetge, la realitat ja és prou bàrbara per si mateixa»

EL LLIBRE

CONTES
BÀRBARS

AUTOR
Joan
Esculies

EDICIONS DE 1984. 13.50 EUROS. 115 PÀGINES

L'ENTREVISTA

TONI MATA I RIU | BARCELONA

■ La *conxorxa* de dos manresans que treballen a Barcelona ha fet possible la publicació de *Contes bàrbars*, un llibre de relats breus que posen el dit a la nafra de les societats tecnològicament avançades, malalties d'angoixa, racisme, insatisfacció i paternalisme, entre d'altres patologies. L'escriptor manresà Joan Esculies dissectiona i obre en canal la contemporaneïtat en un volum editat pel segell barceloní Edicions de 1984, del també manresà Josep Cots.

■ Tan bàrbars som?

■ El llibre s'inspira en la novel·la de Coetzee *Esperant els bàrbars*. La intenció dels set contes és explicar allò que passa a la nostra societat, i que cadascú en tregui les seves conclusions. No tinc pretensió de pontificar sobre res. No són contes de sang i fetge, però és que no cal: la realitat ja és prou bàrbara per si mateixa.

■ En un dels contes, una adolescent que xateja es treu la vida. Internet és un camp propici per a la barbàrie?

■ Vaig escriure aquest conte tornant de Londres, on vaig estar una temporada, recentment. El suïcidi, a casa nostra, és un tema que no arriba als mitjans de comunicació, però a Anglaterra se'n parla, i surt als diaris. Hi ha pàgines web que són espais d'acompanyament, les anomenades *Catch the bus*. Et vols suïcidat, hi entres i ningú no et diu que ho facis, però t'acompanyen en la teva opció. Et donen consells com, per exemple, la manera de fer els nusos d'una corda si et vols penjar. Un lector anglès trobaria referències properes en aquest conte, tot i que en castellà ja hi ha pàgines d'aquestes també.

■ Un dels temes més recurrents d'aquests contes és la immigració. En un dels relats, el govern persegueix els menors per retornar-los al seu país i algunes famílies

L'escriptor manresà Joan Esculies, al davant de la Torre Mapfre de Barcelona, a primera línia de mar

els allotgen i oculten per evitar-ho. En el si de la nostra societat conviu la perversió i, alhora, la generositat?

■ La immigració la tenim al costat, convivim amb ella. Com ens hi relacionem? En aquest conte, els nens nascuts a la república francesa són expulsats. I podem pensar que si la república no els vol i

no dona solució als seus problemes potser ho farà la religió. Cal que ens plantejem què fem amb la nostra societat del benestar.

■ Especialment devastadora resulta la darrera narració, on la protagonista es manifesta constantment decebuda amb la seva vida. La insatisfacció és el gran mal de les societats opulentes?

■ Alguns més, altres menys, però tothom està insatisfet. Occident viu com una mena de mentida. A l'estiu vaig ser quinze dies a Mali. La gent, allà, no té res, però no es preocupen per si arriben tard als llocs o no fan la feina a temps. El que no es pugui fer avui, es farà demà. Nosaltres tenim moltes coses a l'abast però, en alguns aspectes, el

«Hi ha pàgines web que

fan acompanyament en el suïcidi. No t'hi animen, però fins i tot s'explica com fer nusos»

«Alguns més, altres

menys, però a Occident

tothom està insatisfet. Vivim una gran mentida»

primer món és el tercer. Hi ha massa interès pel consumisme. La noia del conte creu que canviant de lloc de residència canviarà de vida i oblidarà els problemes, però no s'adona que els arrossegarà sempre allà on vagi.

■ Fragilitat dels temps actuals?

■ Ja ho diu Bauman, vivim temps líquids. Les empreses ja no promocionen els seus treballadors, aquests són mercenaris, sense compromís, la promoció és marxar a una altra banda. En un altre dels contes, un home és contractat com a cap de premsa d'una organització terrorista i, al final, l'acaben relegant, també perd la feina.

■ El primer relat té per escenari Manresa. Un altre ocorre, en part, a la Londres que vostè va conèixer fa poc. Què hi ha d'autobiogràfic en aquestes històries?

■ Un conte sempre ve de lluny, les coses es barregen, no saps d'on surten. Tens una idea i el personatge t'acaba fent anar cap a una altra banda... El conte de Manresa tracta de dues maneres diferents com els immigrants afronten la seva estada al país que els acull. No vaig situar la història a Manresa perquè volgués reflectir una experiència personal sinó perquè és un lloc que conec. Fa anys que vaig marxar-ne, però hi torno almenys un cop el mes.

■ Hi ha localitzacions verídiques, com el Xup, el Menfis i les Escodines, i alguns noms i cognoms... també reals?

■ He, he, he... algun personatge és real, d'altres no.

■ Qui és ben real és Josep Cots, l'editor manresà d'Edicions de 1984. Com ha estat que hagi publicat *Contes bàrbars* amb ell.

■ Ja hi havia un interès previ, però el meu anterior llibre, *Tràilers*, va guanyar el Premi Mercè Rodoreda i això implicava l'edició amb Proa. M'ha agradat poder treure *Contes bàrbars* amb Cots, un editor que cuida molt el seu projecte i que ara aposta per autors catalans.

MIREIA ARSO